

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2Tos/36/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3116010318
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 12. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Janík
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3116010318.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu JUDr. Jozefa Janíka a sudcov JUDr. Patrika Príbelského, PhD. a JUDr. Dušana Krč-Šeberu v trestnej veci proti odsúdenému H. S., nar. XX.X.XXXX v W., pre pokračovací trestný čin lúpeže podľa § 188 ods.1, ods.2 písm.c), písm.d) Tr.zák., trestný čin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods.1, ods.2 písm.b), písm.c) Tr.zák. a pokračovací prečin krádeže podľa § 212 ods.2 písm.a), ods.3 písm.b) Tr.zák., na neverejnom zasadnutí dňa 22. decembra 2016 prejednal sťažnosť odsúdeného proti uzneseniu Okresného súdu Trenčín zo dňa 31. marca 2016, sp. zn. 3Nt/28/2016 a takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. sa sťažnosť odsúdeného H. S. z a m i e t a , pretože nie je dôvodná.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Trenčín uznesením zo dňa 31. marca 2016, sp.zn. 3Nt/28/2016 podľa § 399 ods. 2 Tr. por. v spojení s § 402 ods.2 Tr.por. odmietol návrh odsúdeného H. S. na povolenie obnovy konania v trestnej veci, v ktorej bol právoplatným rozsudkom Okresného súdu Trenčín, sp.zn. 1T/13/2010 zo dňa 10.05.2010 uznaný vinným v bode 1) - 7) z trestného činu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c), d) Tr. zák., z trestného činu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, od. 2 písm. b), c) Tr. zák. a z pokračovacieho prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. b) Tr. zák. a bol za to odsúdený podľa § 188 ods. 2 Tr. zák. s poukazom na § 38 ods. 2, § 36 písm. l), n) a § 37 písm. h), m) Tr. zák. za použitia § 41 ods. 2 Tr. zák., § 39 ods. 1 Tr. zák. na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 10 rokov, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr.zák. zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Svoje rozhodnutie okresný súd odôvodnil v podstate tým, že nezistil dôvody na povolenie obnovy konania podľa § 394 Tr. por. a pritom návrh podaný odsúdeným H. S. uvádza tie isté skutočnosti a dôkazy, ktoré už boli skôr právoplatne zamietnuté uznesením Okresného súdu Trenčín sp.zn. 4Nt/63/2013 zo dňa 17.10.2013 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 2Tos/130/2013 zo dňa 18.12.2013 a z tohto dôvodu okresný súd návrh odsúdeného H. S. na povolenie obnovy konania zamietol podľa § 399 ods.2 Tr.por. v spojení s § 402 ods.2 Tr.por. na neverejnom zasadnutí.

Proti tomuto uzneseniu v zákonnej trojdňovej lehote, teda včas, podal odsúdený H. S. sťažnosť. V jej písomnom odôvodnení namietal správnosť napadnutého uznesenia s poukazom na to, že podľa jeho názoru sú splnené podmienky pre povolenie obnovy konania v zmysle § 394 ods. 1 Tr. por. V podanej sťažnosti už nenamietal správnosť napadnutého uznesenia z hľadiska pôvodne navrhovanej obnovy konania z dôvodu nesprávneho aplikovania ustanovenia § 41 ods.2 Tr.zák. v jeho trestnej veci pre použitie inštitútu mimoriadneho zníženia trestu podľa § 39 ods.1 Tr.zák. a to z pohľadu stanoviska trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR zo dňa 26.11.2013 sp.zn. Tj 44/2013 (bod III.), ale poukázal na skutočnosť, že mu v jeho prejednávanej trestnej veci v pôvodnom konaní nebolo umožnené záverečné preštudovanie vyšetrovacieho spisu napriek tomu, že išlo o úkon, ktorý každú trestnú vec „posúva na prejednanie súdu a tým pádom je to posledný krok pred hlavným pojednávaním,

kde všetky zúčastnené strany môžu dané vyšetrovanie nasmerovať k zjednoteniu vyšetrovania, alebo jeho vyvráteniu, čo znamená, že z právneho hľadiska je to dôležitý právny pilier v každej trestnej veci a najmä pri väzobnom trestnom stíhaní veľmi dôležitý faktor obhajoby, ktorá bola v tomto prípade nutná“, preto uznesenie súdu prvého stupňa, ktorým bola jeho žiadosť na povolenie obnovy konania zamietnutá s odôvodnením, že daná vec nemá vplyv na povolenie obnovy konania, navrhol zrušiť a jeho návrhu na povolenie obnovy konania vyhovieť.

Krajský súd na podklade sťažnosti odsúdeného H. S., ktorá mu spolu so spisom bola predložená dňa 26. apríla 2016, preskúmal na neverejnom zasadnutí dňa 22. decembra 2016 podľa § 192 ods. 1 Tr.por. správnosť výroku napadnutého uznesenia, ako aj konanie predchádzajúce napadnutému uzneseniu a dospel k záveru, že sťažnosť odsúdeného H. S. nie je dôvodná.

Okresný súd postupoval v súlade so zákonom, keď na podklade ustanovení § 399 ods.2 Tr.por. v spojení s § 402 ods.2 Tr.por. návrh odsúdeného H. S. na povolenie obnovy konania v trestnej veci Okresného súdu Trenčín pod sp.zn. 1T/13/2010 odmietol na neverejnom zasadnutí a správne zistil, že v danom prípade nie sú splnené zákonné podmienky pre povolenie obnovy konania, pretože v konaní o obnove nevyšli najavo také nové dôkazy a skutočnosti, ktoré by v zmysle § 394 ods.1 Tr.por. mohli viesť k zmene pôvodného odsudzujúceho rozsudku vo výroku o pôvodne uloženom treste a že návrh odsúdeného na povolenie obnovy konania uvádzal tie isté skutočnosti a dôkazy, ktoré už boli právoplatne zamietnuté a návrh nanovo podaný je len jeho opakovaním.

Krajský súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že uznesením Okresného súdu Trenčín, sp. zn. 4Nt/63/2013 zo dňa 17.10.2013 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 2Tos/130/2013 zo dňa 18.12.2013 bolo podľa § 399 ods. 2 Tr. por. rozhodnuté tak, že návrh odsúdeného H. S. na povolenie obnovy konania vo vyššie uvedenej trestnej veci bol zamietnutý s poukazom na to, že krajský súd v tomto konkrétnom prípade skonštatoval, že obnova konania proti výroku o treste síce neprichádza do úvahy tak, ako to konštatoval súd prvého stupňa, avšak čiastočne z iných dôvodov, než vyplývajú z písomne uvádzaných dôvodov rozhodnutia súdu prvého stupňa. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvého stupňa totiž vyplýva, že nesprávne považoval Nález Ústavného súdu SR o protiústavnosti časti ustanovenia § 41 ods. 2 Tr.zák. za novú skutočnosť podľa § 394 ods. 1 Tr. por., avšak rozhodnutie Ústavného súdu ako také nepovažoval za obligatórnu podmienku povolenia obnovy konania, nakoľko samotné ustanovenie § 41b zákona o konaní pred Ústavným súdom odkazuje na postup podľa Trestného poriadku, pričom následne ale dospel k záveru, že ani táto nová skutočnosť nemá za následok neprímeranosť alebo nespravodlivosť pôvodne uloženého trestu odňatia slobody. Tento nesprávny právny názor spočíval v tom, že Nález Ústavného súdu SR z 28.11.2012 PL. ÚS 106/2011 publikovaný v Zbierke zákonov pod č. 428/2012, týkajúci sa „protiústavnosti“ časti ustanovenia § 41 ods. 2 Tr.zák. (veta za bodkočiarkou), nie je skutočnosť alebo dôkaz skôr neznámy tak, ako to má na mysli ustanovenie § 394 ods. 1 Tr.por. Nález Ústavného súdu SR, že právny predpis, jeho časť alebo niektoré jeho ustanovenie nie je v súlade s Ústavou, nemôže byť „novou skutočnosťou“ v zmysle § 394 ods. 1 Tr.por., pretože podmienky obnovy konania podľa § 394 ods. 1 Tr.por. sa netýkajú zmeny právneho stavu, teda zmeny zákonných podkladov posudzovania trestnosti činu a ukladania trestu. Ak bol podaný návrh na povolenie obnovy konania vo veci, ktorá skončila právoplatným rozhodnutím, ktorý návrh vychádza len zo skutočností predpokladaných v ustanovení § 41b ods. 1 zák. č. 38/1993 Z.z. o organizácii ústavného súdu, teda tak ako je to aj v prípade trestnej veci odsúdeného H. S., vedenej na Okresnom súde Trenčín pod sp.zn. 1T/13/2010, je splnenie podmienok obnovy konania konštatované priamo už v tomto ustanovení (v zásade ide o dôvod obnovy konania „ex lege“). Preto nie je potrebné, aby súd v tomto prípade skúmal aj splnenie podmienok uvedených v § 394 ods. 1 Tr.por. (zhodne Stanovisko trestno-právneho kolégia NS SR Tpj 44/2013 zo dňa 26.11.2013 - bod I. a II.) V predmetnej veci však napriek vyššie uvedenému nebolo možné povoliť obnovu konania, pretože „protiústavná“ časť ustanovenia § 41 ods. 2 Tr.zák. v znení účinnom pred 21. decembrom 2012, bola vo veci konajúcim súdom pri ukladaní trestu negovaná použitím ustanovenia § 39 ods. 1, 3 Tr.zák. o mimoriadnom znížení trestu. Súd v tomto prípade mohol v zákonom ustanovenom rozsahu znížiť trest až pod dolnú hranicu trestnej sadzby trestu odňatia slobody, ustanovenú v osobitnej časti Trestného zákona už v pôvodnom konaní. Zníženie trestnej sadzby sa teda neodvíjalo od dolnej hranice zvýšenej trestnej sadzby podľa § 41 ods. 2 Tr.zák. v znení účinnom pred 21. decembrom 2012, v časti prvej vety za bodkočiarkou. Súd teda mohol využiť celú časť sadzby (aj pod asperačne zvýšenou spodnou hranicou) a uložiť dokonca aj nižší trest, ako je uvedený v osobitnej časti Trestného zákona. V tomto prípade preto možnosť dôslednej individualizácie trestu súdom (a teda ani identické právo obžalovaného) odňaté nebolo. Preto v tomto prípade v konečnom

dôsledku nemožno hovoriť o „protiústavne“ uloženom treste. Ustanovenie § 41b zák. č. 38/1993 Z.z. v znení neskorších predpisov v spojení s Nálezom Ústavného súdu SR z 28. novembra 2012, sp.zn. PL. ÚS 106/2011 sa pri rozhodovaní o návrhu na povolenie obnovy konania v tomto prípade nepoužije, pretože ústavne nesúladne účinky ustanovenia § 41 ods. 2 Tr.zák. v znení účinnom pred 21. decembrom 2012 časti prvej vety za bodkočiarkou, na prejednávajúcu vec nedopadli (zhodne Stanovisko trestno-právneho kolégia NS SR Tpj 44/2013 zo dňa 26.11.2013 - bod III.)

Z uvedených skutočností jednoznačne vyplýva, že odsúdeným H. S. podaný návrh na povolenie obnovy konania zo dňa 1.3.2016 uvádza tie isté skutočnosti a dôkazy, ktoré už boli skôr právoplatne zamietnuté a nanovo podaný návrh je len jeho opakovaním.

Pokiaľ odsúdený H. S. v písomnom odôvodnení svojej sťažnosti poukázal na to, že v predmetnej trestnej veci vedenej na Okresnom súde Trenčín pod sp.zn. 1T/13/2010 nebol upovedomený o možnosti preštudovania vyšetrovacieho spisu, krajský súd poukazuje na to, že odsúdený H. S. sa vo svojom písomnom vyjadrení zo dňa 18.12.2009 výslovne práva na preštudovanie vyšetrovacieho spisu vzdal a vypovedal, že o označenom procesnom úkone ani nežiada byť vyzrozumený a tohto práva sa výslovne vzdáva s tým, že požaduje, aby spis na konci vyšetrovania preštudoval jeho obhajca (č.l. 29), ktorý sa napokon označeného úkonu dňa 18.1.2010 aj osobne zúčastnil (č.l. 589) a s poukazom na výpoveď odsúdeného H. S. a jeho žiadosť v uvedenom smere, navrhol konanie o dohode o vine a treste.

Okresný súd preto správne rozhodol, keď návrh odsúdeného H. S. podľa § 399 ods.2 Tr.por. v spojení s § 402 ods.2 Tr.por. na povolenie obnovy konania v trestnej veci Okresného súdu Trenčína sp.zn. 1T/13/2010 odmietol. Krajský súd, keďže sa so závermi okresného súdu uvedenými v napadnutom uznesení v celom rozsahu stotožnil, nepovažoval námietky odsúdeného H. S. uvedené v jeho sťažnosti za dôvodné.

Vzhľadom na uvedené dôvody krajský súd nepovažoval sťažnosť odsúdeného H. S. za dôvodnú, preto ju podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.